

Bylo nebylo, v čarodějné říši měli školu a tam se učily mladé čarodějnice (a to nemluvím o princích, mladých hejkalech, prostě o veškeré mládeži školou povinné). Z některých čarodějnic měly být bludičky, z jiných lesní žínky, vodní panny, klekánice a kdoví co ještě. Většina z nich si žila docela spokojeně, odmalička si pěstovala bradavice a na nohou a pod nosem husté chlupy. Pohoda.

Některé mladé čarodějnice se ale nevyvedly. To se stává a nedá se s tím nic dělat. A tyhle nevyvedené žákyně toužily žít v lidském světě – a to hned. Nikoliv až po závěrečných zkouškách a po udělení diplomu. Chtěly tam hned teď a hotovo! Byly netrpělivé a nelíbilo se jim utrácet tady mládí. Třeba proto, že slyšely o pochoutce v lidské říši, které se říkalo hamburger. Ty čipernější si začaly obkládat placky grilovanými žížalami, ale hned po prvním ochutnání jim bylo jasné, že pravé hamburgery musí chutnat lépe.

Jiné netrpělivé čarodějnice netoužily po hamburgeru, ale nebyly třeba studijní typ a nevedlo se jim jezdit na kozlu, natož na koštěti! A dalším se jejich budoucí povolání prostě nelíbilo. Taky se to někdy stane. Třeba věčné zavádění poutníků na blata... vlastně proč? Vždyť je to nuda! A byly mezi nimi i tak mizerné povahy (jak tvrdila Jeho skleróze nepodléhající inteligence, tedy ředitel), že odmítaly převádět oběť přes bludný kořen a nechávat ji napospas divé zvěři. Litovaly ji. Prostě měly povahu na kriminál!

Když někdy jedna nebo dvě čarodějničky bez vysvětlení zmizely a žily v lidské říši, učitelský sbor sice soptil, plival (z jednoho uplivnutí se vylíhlo kuře plivník) a na dálku jim spílal, ale vlastně byl rád, že se jich zbavil. A taky nemohl dělat nic jiného. Je totiž vědecký fakt, že na čarodějnice, byť i bývalé, kouzla čarodějně říše nezabírají.

Takže...

Kapitola

.....

Babičky jsou různé. Z babičky Kateřiny se na stará kolena stala herečka. „Nemáš chuť jít se mnou do televize?“ zeptala se Hanky. Hanka zaváhala.

„Ty jdeš zase točit tu reklamu?“

Babička kývla a Hanka dělala, že si to rozmýšlí. Nakonec řekla:

„Dnes ne, babi, budeme s mámou lepit signatury na krémy.“

Byly to nálepky. Ale když se řeklo signatury, znělo to vědecky. Hanka sice nelhala, ale taky docela nemluvila pravdu. Měla sice pomáhat mámě, ale klidně taky mohla doprovodit babičku. Kdyby ji nezvala právě na reklamu na jogurt. Z té reklamy Hanku bolelo břicho – Auvajs!

Hanka chodila do čtvrté třídy gymnázia a tak jednou překvapila okolí

moudrostí hodnou Schwarzeneggera (když je guvernér, tak musí být inteligent, ne?), a jindy jí silně vynechávalo. Ráda chodila do biografu, milovala strips z KFC a slídila po internetu. Prostě byla normální. Navíc měla osobitou vlastnost: nesnášela, když byl někdo výstřední a tím na sebe upozorňoval. To pro ni byla hrůza.

K výstřednostem patřila právě taky televizní reklama s babičkou v hlavní roli. Nebo kytky v kuchyni, které se pletou lidem do řeči. Určitě je to snesitelné a zajímavé, když se o tom čte. Ale sedět v kuchyni, povídat si s mámou o jejím novém krému na pleť (jmenoval se *Zázrak*) a přitom slyšet, jak jeden zelený šlahoun říká *Myslíš, že bych nezvadla, kdybych ten krém okoštovala?* To bylo na další křeče v břiše. A ženské – tedy babička a máma – přitom dělají, jako by všechno bylo, jak má být.

Hančina osobitá vlastnost nevznikla jen tak z ničeho nic. Jednou k nim přišel táta na návštěvu – to už bylo po rozvodu – a Hanka náhodou vyslechla (náhodný odposlech byla její libůstka) jeho rozhovor s mámou. Ležela už v posteli, a protože si vedle povídali nezajímavé věci, šlo na ni spaní. Ale pak přišly věty, které ji vzbudily.

„...Rosička!“ řekl táta. To byla mámina přítelkyně. „Řekni mi, jak jsem ji měl snášet, když mě vymáchala v močále...“

To Hanku moc pobavilo, a jak se hihňala, přišla o máminu odpověď. Zase mluvil táta.

„Byly jste obě samá výstřednost. Kdo to měl vydržet? Kdepak! To není pro život.“

Mluvil klidně, dokonce se přitom asi usmíval, ale Hance se to nelíbilo. Pak na rozhovor zapoměla.

Za nějaký čas je všechny tři, Hanku a ženské, pozvala Rosička s Arnoštem do hotelu na večeři.

„Měl bych tam kachnu na višních po estonsku nebo vlámské brambory s parmezánem nebo ananas s kuřecími prsíčky,“ říkal Arnošt a podbradeček se mu chvěl rozkoší.

Babička nakrčila nos.

„To je pro mě moc extravagantní!“ řekla. „Nebylo by tam vepřové koleno?“

„Co je to extravagantní?“ ptala se Hanka.

„No to je něco... něco, co je jiné!“

„Jak jiné?“

„Jo ty myslíš estonskou kachnu? To je něco výstředního. Co vybočuje z mezí.“

Výstřednosti se tedy týkají nejen lidí, ale taky kachen. Zajímavé! Hanka chodila na náboženství, a tak si to ještě doplnila. Co vybočuje z mezí stanovených... asi Bohem. Čili je to hřích. Tohle časem zavrhla. Ale potom si vzpomněla na tátův hlas, když řekl slovo „výstřední“, jako by

říkal fujtajbl, a začala je taky nesnášet. Dokonce se jí z nich, jak už víme, vnitřnosti kroutily hanbou.

Hanka byla s ženskými spokojená. Celkem. Ale občas – naštěstí málokdy – výstřední byly! Mámin rozvod k tomu nepatřil. Rozvodů bylo plno, takže nevybočovaly z mezí. Ani dluhy neznamenal nic přepjatého, přemrštěného, výstředního (to si Hanka doplnila z encyklopedie), ostatně mámin nový krém *Zázrak* dluhy splatí. Ale ten břišní tanec...! No jo! Bříšní tanec! Auvajs! A babiččina reklama! Nemohla jít s babičkou do televize. Byla to reklama o projímavém jogurtu. Babička tam otevřeně mluvila o jeho blahodárných účincích na zácpu. Auvajs! Auvajs! A ty kytky přece patřily k rodině. Celá rodina byla jiná, než... než co? Prostě než má být.

Po babiččině odchodu do televize se ozval mobil a Lojza zval Hanku na Parukářku.

Hanka řekla, že jo. Tedy že snad. A byla ráda, že zavolal.

Každá holka by si přála, aby se někomu líbila, i když není výjimečně krásná (viz Jana Eyrová Charlotte Brontëové – nepovinná, ale ucházející četba) a nosí na zubech rovnátka. A i kdyby tušil, že nemá nejlepší charakter. Kvůli Lojzovi Hanka totiž předstírala zájem o ptáky, i když jí byli celkem fuk.

Teď je nejlepší příležitost Lojzu představit.

Lojza byl malý, vyšisovaný blondýn, kterého znala ze školy. Jen z chodby, protože chodil o třídu výš. Sem tam na sebe kývli a Lojza se pak otáčel, jako že by rád hodil řeč. Hanku přirozeně blond mrňousové nezajímali a tak nezabrala. Navíc byl Lojza ne sice směšný, to ne, ale rozhodně divný. Tak například: Hanka sice neměla ráda sprostárny, ale zvykla si, že je každý občas utrousí, a co z toho? Třeba když kluky něco překvapilo, říkali kurva a očekávali, že to posluchače pobaví. Lojza jako by tohle slovo neznal. Ani jiná, podobně zábavná slova. Ne že by trpěl, když je slyšel, ale nikdy se jim nezasmál, natož aby řval smíchem. Požadovaný výsledek se nedostavil a šprýmaře to otrávil. Taky jedl nejen vidličkou, ale i nožem. To všichni viděli naposled ve filmu z doby první světové války. Nebyl nikdy cítit tabákem, zato psím žrádlem, a tak Lojzu někdo posměšně přehlížel, jiný ho naopak bral vážně.

Těch, co ho nebrali, bylo víc. Kromě toho si strašně vymýšlel. Ale žádné senzační příhody, které by se hodily třeba pro televizi, ale naprosté debility. Jednou se na chodbě mluvilo o prarodičích a o prázdninách v chalupách na vesnicích. Někdo se ptal Lojzy:

„Taky jedeš do stínu lípy?“

Lojza že ne.

„Je to tam nepohodlný. Děda spí hlavou dolů. Mně by to nevadilo, ale on to chce taky ode mě.“

„Hlavou dolů? Vysvětlit!“ žádala Dana, která se k debatě přichomýtla.“

„Prostě hlavou dolů. Don't you understand?“ řekl Lojza klidně. „Je zavěšený nebo se drží... jak kdy.“ A zasmál se, když viděl, že si Dana tuká na čelo. „Nevěříš?“

„Ne. Zase kecáš!“ řekla s opovržením. „Chci vidět starce, který nespí naležato v posteli.“

Lojza se na ni zašklebil a prohlásil, že neví nic o životě.

„Babička taky jinak neusne!“

„To je ale blbost!“ řekla Dana.

„Proč? Jim to ohromně vyhovuje,“ řekl a tvářil se tak pobaveně, že Dana dostala vztek. Vypadalo to totiž, že si z ní dělá srandu. Ten prťavý Lojza.

Nějaký kluk se Dany zastal a povídal, že je Lojza trouba a ještě nafoukanej.

„A nemáš na co, prcku! Radši si koukej vyprodukovat růstovej hormon!“ Dana se spokojeně zasmála.

Holky ve třídě vůbec měly k Lojzovi vlažný vztah. Nebo spíš přezíravý. Některým se sice líbili blondýni a ty tvrdily, že Lojza má něco do sebe. Ale přece jen měly radši kluky s lehce oranžovým melírem, všeobecně uznávané, a hlavně větší. Dana pak dokonce tvrdila, že od Lojzy chytla blechu! (To mohla být pravda, Lojza pomáhal v *Krámku s potřebami pro veškerá zvířata na souši i ve vodě*, který vedla jeho máma).

Prostě a dobře, Hanka s Lojzou na sebe sem tam kývli, Hanka šla dál, Lojza se otáčel a tím to končilo. Vybavovat se s ním by bylo vlastně pod úroveň, a to Hanka neměla zapotřebí. Lojzovi se naopak líbila. Párkrát se viděli na Parukářce, kam chodíval krmit ptáky, a protože tam Hanku neviděly holky, párkrát s ním kloudně promluvila a Lojza jí loni o Vánocích přinesl dárkem malou želvu. Musila mu ji vrátit. Ženským bylo proti mysli, že zvířátko trousilo po bytě hovínka.

Kvůli hovínkům z případného kamarádství zase nic nebylo. Takhle to mohlo jít dál a kdoví, jestli by mourovatá kočka neskončila v paštice (to není pokus o černý humor, to je pravda, však se dočtete), ale Hanka a Lojza chodili do stejné hudební školy. Hanka tam zpívala soprán v písničkách jako *Stará bába jede s marcipánem* a Lojza se učil hrát na piáno. Škola jednou pořádala večírek. S občerstvením, samozřejmě, které bylo rozložené na stolech u zdi. Hance tekly sliny! Bylo tam všechno, co se patří, aby bylo na večírku, včetně smažených řízečků a lívanečků. Všechno bylo v pořádku až na to, že se k tomu nebylo možné dostat. Svalovci už byli na místě a jedli, jako by týdny drželi hladovku, Hanka se pořád motala v chumlu vzadu, kde ji odstrkovali a vráželi lokty do břicha. Už se na to chtěla vykašlat, ale objevil se vyšisovaný mrňous.

„Drž se za mnou!“ zavelel.

A vedl ji náhle volnou cestou jako Rudým mořem, ve kterém se roze-

stoupily vlny. Za chvíli stála přímo u božího nadělení. Zázrak? Ne. Člověk, který se dere k bufetu, bojuje od pasu nahoru. Lojza to však vzal opačně. Z nutnosti. Malý a chytrý si ještě sedl na bobek a odstrkoval okolní kolena a holeně. Bylo to nečekané a mělo to za následek úžas, klopýtnutí a ztrátu směru. Prcek postupoval.

Když se Hanka konečně cpala bramborovým salátem s hráškem a šunkou od kosti, nemohla se pořád tvářit jako netýkavka. Ostatně stál vedle ní a měli společné chutě. Například chlebičky s česnekovou pomazánkou.

„Po tomhle česneku zazpíváš dvoučárkovaný cé!“

Oba opatrně mluvili do strany, aby na sebe moc nedýchali, ale stejně se chvílemi zavalili česnekovým pachem. Kupodivu to trochu vyvolávalo důvěrnost. A bavili se. Hance uniklo, jak se to stalo, ale probírali Lojzova koníčka, což byla ornitologie, přešli na ničemy, kteří loví ptáky, a potom taky na to, jak vypadá dudek chocholatý. Lojza ho hezky napodoboval, pak dělala i Hanka dududu a spolu se tomu smáli. Společný smích – to už je velká důvěrnost.

Smáli se ještě víc, když Lojza vyprávěl vymyšlenou příhodu. Začalo to tím, že mu Hanka pochválila košili. Takovou plátěnou košili s tkaničkou u krku. Byla bezvadná.

„Tu mi dal německý konzul von Spitzkorn-Stempel!“ řekl Lojza.

„Ty ho znáš?“

„Jo. Jednou jsem mu donesl jeho angorskou kočku. Zaběhla se, víš?“

„Tys ji našel?“

„Našla ji máma. Kočka sice věděla, kde bydlí, ale netrefila domů.

„Aha! A tak řekla tvý mámě adresu. Lojzo, nevymýšlej si...!“ řekla Hanka, ale musela se smát. Lojza sice znejistěl, ale nakonec se smál taky. Přitom říkal:

„Jo, je to tak! Ten konzul von Spitzkorn-Stempel byl v Thajsku, přivezl si tyhle kacabajky a jednu mi daroval. Za to, že jsem tu angorskou kočku přitáhl. Vypsal totiž ohromnou odměnu, protože ta kočka je původem taky von...“ a to už se smíchem zajíkal.

To ještě pořád nemuselo mít pokračování. Hlavní bylo, že se Lojza nedíval pobaveně, jako by si z ní dělal psinu, ale tak obdivně, že měla chuť si prozpěvovat v nejvyšší tónině *Den přeslavný jsi k nám přišel*. A pendlovala mezi náhlou náklonností a studem. Musíš vědět, co chceš! říkávala babička. Copak jí někdo může něco předpisovat? Jí je milý a hotovo!

Od té doby se přátelili a přátelství rostlo.